L. v. d. BROEK

DE VIER

JAARGETIDEN

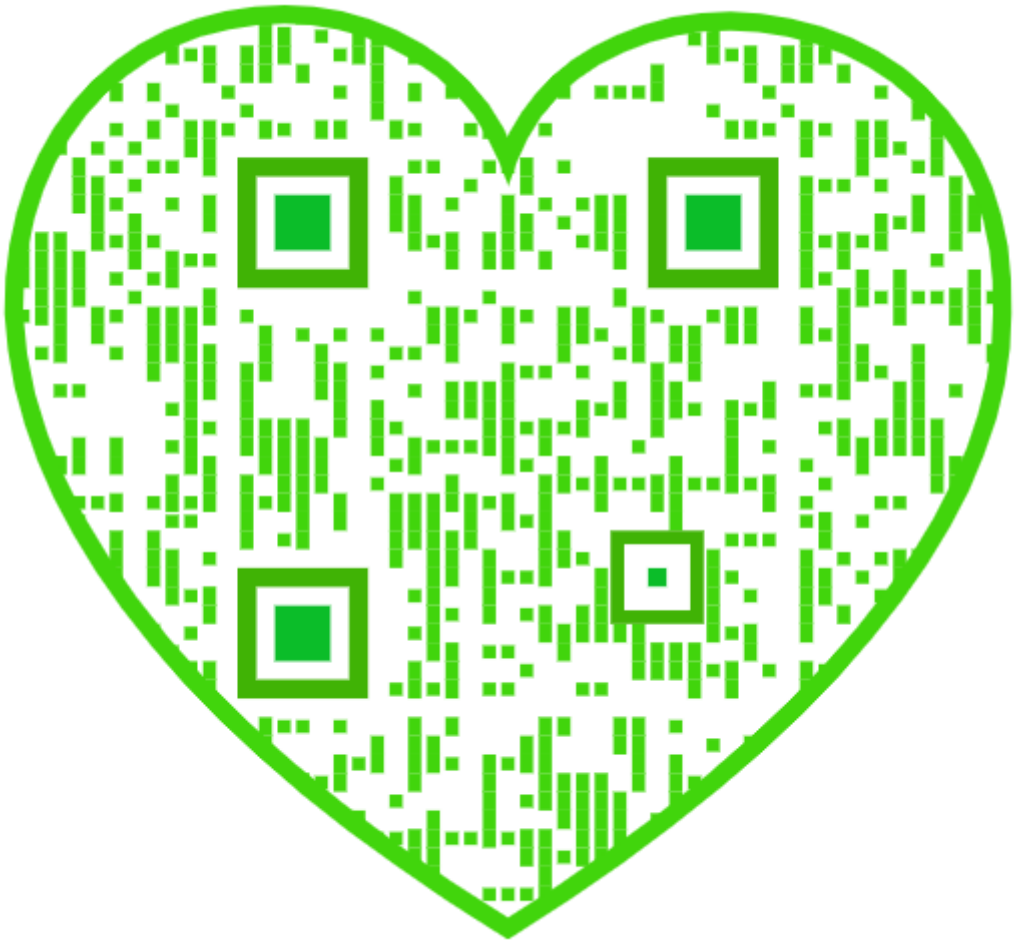

DE JAARGETIJDEN.

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROT...

Jeugdlectuur

GEDRUKT BIJ A. C. KRUSEMAN.

p 098 979.582
B 1000 846 621 6

Ik heb bij dit kleine bundeltje niets te voegen, dan iets over den titel. Ik noemde deze dichtstukjes: dichtstukjes voor jonge lieden, *omdat, ofschoon de kindertoon er geheel niet in te vinden is, ik getracht heb er een waas over te behouden, dat voor jonge lieden inzonderheid geschikt, of liever, bestemd is. Een andere titel, dunkt mij, zoude even zoo onjuist zijn als van* de Lenteknopjes, *welke* kindergedichtjes, *in 't vorige jaar door mij geschreven en zonder mijn naam in 't licht verschenen, buiten mijn weten in* Rijmpjes voor lieve Kinderen *verdoopt werden, hetwelk uitsluitend aan de kinderkamer doet denken, waarvoor die stukjes gansch niet bestemd of geschikt zijn. Overigens moet de inhoud van deze verzameling bewijzen, of het overige van den titel:* Ernst en Luim enz. *juist is.*

De Uitgever heeft zich er op toegelegd, om mijne Jaargetijden *met lieve plaatjes te versieren, die — volgens zijn' wensch — tevens zouden kunnen dienen, om als studiën, of op Albumblaadjes aan jeugdige vrienden en vriendinnen, te worden nageteekend.*

ROTTERDAM. L. VAN DEN BROEK.

INHOUD.

DE LENTE.

LENTE-LIED ... Bladz. 3.
DE OOIJEVAAR ... " 6.
BLOEMENPRACHT ... " 9.
DE VOGELEN ... " 12.
DE MEIBOOM ... " 15.
SPELEVAREN ... " 17.

DE ZOMER.

ZOMER-ZORG ... " 23.
AAN 'T STRAND ... " 26.
OP 'T LAND ... " 28.
LIEDJE ... " 31.
KEERZANG ... " 33.
HET ONWEDER ... " 34.
OOGST-LIED ... " 37.

DE HERFST.

WIJNMAAND ... " 41.
HET JAGEN ... " 44.
DE STORM ... " 47.
GELE BLADEREN ... " 50.
SLAGTIJD ... " 53.
HET VINKENNET ... " 56.

DE WINTER.

KERMIS OP DE MAAS ... " 61.
HET MUSCHJE ... " 65.
WINTER AVOND ... " 67.
DE SNEEUW ... " 70.
BESLUIT ... " 73.

DE LENTE.

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

LENTE-LIED.

Hoezee, hoezee! de Winter week,
Die velen reeds deed zuchten
Die ons zoo zuur in de oogen keek
Moest eindlijk ons ontvlugten.
Hij nam de laatste sneeuwvlok meê
En 't laatste rijm der boomen,
En toog weêr naar de barre reê
Van waar hij was gekomen.

Nu spieglen zich reeds blad en knop
In 't pas ontboeide water;
De zon gaat smorgens vroeger op
En 's avonds daalt zij later.
De schugtre grasjes kijken rond,
Als vreesden zij nog 't rooven,
En boren door den harden grond
Schroomvallig 't hoofd naar boven.

De muschjes vliegen overal
En kleppen met de wieken:
De koeijen bulken in den stal
Als of zij 't voorjaar rieken.
De landman dooft zijn wintervuur
En voelt zijn kracht versterken;
En haalt de spaden uit de schuur
Om weêr met lust te werken.

Al is het nog soms guur en koud,
Dat zijn maar afscheids groeten:
Wij zoeken nu geen troost bij 't hout,
Maar reppen onze voeten;
Wij hupplen vrolijk, paar aan paar,
Vol levenslust naar buiten,
En blij zien wij reeds hier en daar
Een boterbloem ontspruiten.

Komt, bergt de schaatsen en de sleê,
De Winter is geweken!
Hij nam de laatste sneeuwvlok meê
Naar andre wereldstreken.
Daar teistert hij geboomte en gaard,
Met haaglen en met razen,
Of zit in 't hoekje van den haard
Zijn handen warm te blazen.

Maar hier, hier heerscht het leven weêr
En noodt ons God te prijzen:
De zon daalt 's avonds later neêr
Om vroeger weêr te rijzen!
De Lente komt! zij aarzelt niet,
Zij komt op onze bede....
De Leeuwrik zingt een welkomst-lied,
En wij — wij zingen mede!

DE OOIJEVAAR.

Komt gij weêr uw tol betalen
  Na uw lange winterreis?
Zoekt gij weder de open zalen
  Van uw hoog gebouwd paleis?
Welkom willen wij u heeten,
  Welkom, met een hartlijk lied,
Hebt *gij* ons nog niet vergeten,
  Wij vergaten u ook niet!
O! Wij misten u zoo noode,
  En wij prezen 't bij den haard,
Dat gij steeds een trouwe bode
  Van de lieve Lente waart!
Wie uw daden op mag merken
  Vindt er wijze lessen in,
Want gij predikt *op* de kerken
  Ouderliefde en kindermin!
Kom maar, als een vrolijk teeken,
  Kom maar, visscher zonder want,
In de waterrijke streken
  Van ons lieve vaderland!
Wandel, met uw lange beenen
  En uw strak gespannen blik,
Deftig langs de slooten henen
  Als een echte Kikker-schrik.
Zoek, gelijk weleer, het voedsel
  Weêr in poel en plas en gracht,
Voor het vederlooze broedsel
  Dat nog zorgloos op u wacht.
Leer het later zwevend drijven,
  Als zijn vlugt zich meer verbreedt,
Kringen in de lucht beschrijven,
  Even als *gij* eenmaal deedt.
O! Wij zullen op u staren,
  Dikwerf zeggen, soms met pijn:
"Och, dat wij zoo leerzaam waren
  "Als die jonge vooglen zijn!"
Ja! wij willen van u leeren,
  Als we u wandlen zien door 't groen,
Om onze ouderen immer te eeren,
  Zoo als gij dat pleegt te doen.
Zie, daar op uw hooge woning,
  Aan een kleinen dom gelijk,
Staart gij rustig als een koning

Op uw vreedzaam koningrijk.
O wie zou u haten kunnen
Lente-boô, door elk bemind?
En u 't matige aas misgunnen
Waarin ge al uw rijkdom vindt?
Neen! dat loon zij u beschoren
Voor den wèl besteden tijd!
En als wij uw kleppren hooren,
Toont het dat gij dankbaar zijt.
Blijf ons door uw voorbeeld leeren,
Hoe men altoos handlen moet....
Wacht! daar zien we een Zwaluw scheren
O! Die brengen we ook een groet.

BLOEMENPRACHT.

't Is Lente, waar men de oogen slaat,
Haar taak schijnt afgeweven:
Zij toont ons 't vriendelijkst gelaat
En schonk aan alles 't leven.
Nu zegt zij, door gebloemte en groen:
"Zoo moog' de Zomer 't zijne doen!"

O, zie eens om u, wijd en zijd,
Zoo ver het oog kan strekken,
Een onafmetelijk tapijt
Schijnt de aarde te overdekken:
Waar kleur bij kleur en tint bij tint
Het oog verrukt en — 't oog verblindt!

Hoe heerlijk schiet de morgenzon
Op al die pracht haar stralen:
Als zóó een schilder schildren kon,
Men zou hem goud betalen,
En Keizers noemden 't een geluk,
't Bezit van zúlk een meesterstuk!

Daar geel, daar wit, daar rood en blaauw,
Besprengd met fijne geuren:
Een gazen floers van zilvren dauw
Verzacht en smelt die kleuren:
En heerlijk geurt het door de lucht,
Wanneer het liefelijk koeltje zucht.

Niet slechts de Roos, die koningin,
Dat sieraad van de bloemen,
Stort onze ziel bewondring in
En doet ons dankend roemen:
Maar zelfs aan d' oever van den vliet
Roept iedre bloem: "Vergeet mij niet!"

O, zie daar eens die gouden klok,
Die in den stroom zich spiegelt,

Wie 't breede lisch aan 't oog onttrok
Waar naast zij zachtkens wiegelt:
Zij tart, door onuitspreeklijk schoon,
Den luister van een keizerskroon.

En daar, dat purper en dat paarsch
Van andre waterplanten,
De lusttuin van de dartle baars
Aan bloemrijke oeverkanten:
Zie zelfs dat riet, zoo laag in eer,
Draagt aan zijn top een paauwenveêr.

O, onuitspreekbre bloemenpracht!
O, wonder nooit volprezen!
Hoe heerlijk staat Gods liefde en magt
Op ieder blad te lezen!
O, mogt ik van mijn jeugd af aan
De woorden van dat schrift verstaan!

DE VOGELEN.

Komt, jongens! komt, het huis ontvlugt.
  Steekt nu het hoofd eens buiten!
En hoort eens in de ruime lucht
  Dat orglen en dat fluiten:
De Zwaluw piept, terwijl hij 't nat
Zich op de blaauwe wiekjes spat.
De bonte Vink galmt overluid
Een feestgroet aan het Voorjaar uit.

Het Muschje sjilpt van dartle vreugd.
  Haar armoê is vergeten:
't Is of geen Winter haar meer heugt.
  Zij vindt weêr rijklijk eten.
Zij voert de bouwstof vrolijk aan
Om zich een woning op te slaan.
En peuzelt zoo, op elken togt,
Een vliegje dat zij vangen mogt.

En hoort daar, duizend voeten hoog,
  Dien Leeuwrik boven d' akker.
Hij leeft meer voor het oor dan 't oog
  En zingt de vogels wakker:
Hoe laag of ook zijn nestje ligt,
Hij vliegt de zon in 't aangezigt,
En zingt zoo vrij en blij zijn lied
Als woonde hij op de aarde niet.

De Spreeuw, die stoute Kersendief,
  Wiens gouden veedren gloeijen,
Vertelt nu zingend aan zijn lief,
  Dat weêr de boomgaards bloeijen.
De bloesem van een Abricoos
Behaagt hem meer dan Tulp of Roos.
En als hij op een wijngaard let,
Dan zingt hij luid van louter pret.

Och, lieve makker, word niet kwaad
  Als vooglen u bedriegen!
Al kosten ze u wat vrucht of zaad,
  Zij vangen ook de vliegen:
Wanneer de rups u vreeslijk plaagt,
Dan wordt hij ook door hen verjaagd,
En zijn zij van de jagt dan moê,
Dan krijgt gij hun gezang nog toe.

Zingt, lieve vooglen! Zingt maar mooi,
  En laat door niets u dwingen.
Ik sluit u nimmer in een kooi,
  Want dan doet smart u zingen.
Neen, die u immer martlen dorst,
Dien klopte 't hart niet in de borst:
Hij had verdiend, dat nooit uw lied
Zich hooren deed — hij kent het niet.

DE MEIBOOM.

"Komt, meisjes, knapen, hand aan hand!
De schoone Meiboom is geplant,
Komt, zingt en danst met mij in 't rond,
Daar schooner Meiboom nooit bestond!
Nu dient de Bloeimaand ingehaald
En dankbaar onze tol betaald!" —

De Mei heeft hooger eer verdiend,
Dan gij haar aanbiedt, beste vriend:
Een boompjen... uit den grond gescheurd,
Dat heden bloeit en morgen treurt,
Waar voor gij, hoe ook opgesierd,
Nu, dansend, slechts een lijkfeest viert....
Terwijl het anders, door zijn schoon,
Een pronk was aan de Lente-kroon!
Och, de eerste Meidag dien 't begroet
Smijt nu de bijl hem voor den voet!....
  Ei, zie eens rond, mijn beste maat!
En zeg, waar nu *geen* Meiboom staat?

's Is of een kleed van wit en rood
Zich vast om al de twijgen sloot:
En bleef er nog een scheur of gat,
Het wordt gevuld door 't groene blad:
Geef mij opregt getuigenis,
Of *iedre* boom geen Meiboom is!
  Zoo gij deez' dag dan vieren wilt,
Waartoe dan hier den tijd verspild?
Kom dan, Natuur wijst u het spoor:
Dans zingend veld en boomgaard door,
Snel hupplend door gebloemte en groen
En doe zoo als de vooglen doen:
Die zingen niet op ééne plaats,
Maar zweven zingend met hun maats
Van boom op boom, van wei op wei,
Want *overal* is 't voor hen Mei!
Zij azen wel op bloesem-blaân,
Maar laten alle boomen stáán.
Want die een stek den groei ontnam
Doodt, voor 't vervolg, een zwaren stam.
  Maar wijd vóóral aan Hem uw lied,
Van Wien gij zóó veel goeds geniet:
Die zich vertoont zoo groot als wijs:
Zoo in den Bloesem als in 't IJs.

SPELEVAREN.

Heisa! wakkre knapen,
  Prompt past ge op uw' tijd!
't Toont dat ge uitgeslapen
  En geen talmers zijt!
Nu geen tijd versleten
  Of 't te vroeg nog was:
Dat zal leven heeten
  Op den breeden plas!
Weg met alle zorgen,
  Voor een enklen dag,
't Is de schoonste morgen,
  Dien men immer zag.
Schipper! los de touwen
  En dan voort met spoed:
Die hier zijn, vertrouwen
  Op uw kunde en moed.

Hoed ons maar voor stranden,
Schipper van de boot!
Houd het roer in handen,
Vaar met losse schoot.
Ha! daar komt een zuchtje,
Aanstonds volle wind,
Zeg mij, of mijn kluchtje
Nu geen bijval vindt?
Ha, die zulk een leven
Altoos leiden kon!...
Jongens, kijkt eens even:
Ziet, daar rijst de Zon!
O hoe schoon en prachtig
Stijgt zij uit het diep!
Wat is God toch magtig
Die dat alles schiep!
Ziet die gouden zoomen
Aan het breed azuur,
't Licht straalt op de stroomen
Als een golvend vuur.
Gindsche hooge toppen,
Nog in damp gehuld,
Worden met hun knoppen
Door de Zon verguld.
Ziet daar de oeverranden,
Nog in neev'lig graauw,

Duizend stralen branden
Schittrend op den dauw.
Welkom, bron van leven,
Welkom, lieve Zon!
Blijf een dag ons geven,
Die zoo schoon begon.

De golven klotsen voor de boeg
Die als een vogel snelt;
't Is of een zweep het schuitje joeg
Wanneer het zeiltje zwelt.
Komt, nu de knapzak voor den draad,
De lucht is koel en frisch,
Een goed ontbijt smaakt gansch niet kwaad,
Waar 't hart zoo vrolijk is.
En dan weêr voort en altoos voort,
Langs onze zilvren baan,
En noodigt ons een vriendlijk oord,
Dan leggen wij eens aan.
Dan springen wij eens om en rond
Aan wal op 't groene kruid,
En wie er geen pleizier in vond,
Die blijft maar in de schuit.
Maar één besluit staat altoos vast,
Zij elk er toe bereid

Men geev' den schipper wat ons past,
Dat is — gehoorzaamheid!
Want eigen wil geeft dikwerf pijn,
't Geen menigeen bedroog,
En waar er vélen schipper zijn
Daar vaart de schuit op 't droog.

DE ZOMER.

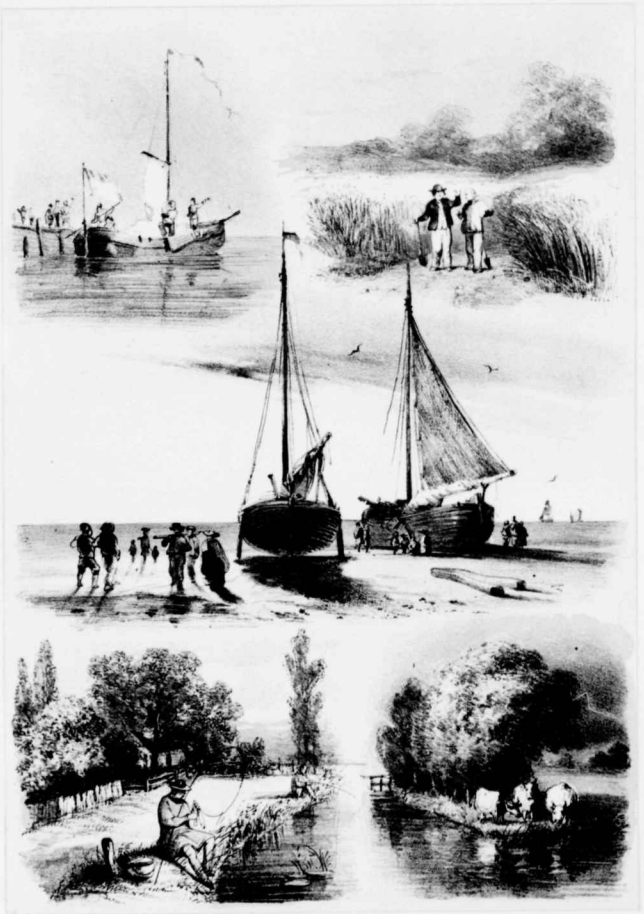

ZOMER-ZORG.

Betracht de landman nu zijn pligt,
Hij mag een zoon van Adam heeten:
Want in het zweet van 't aangezicht
Wordt nu zijn daaglijksch brood gegeten.
Slechts na een kort genoten rust
Kraait hem de haan vóór 't dagen wakker.
En 't eerste licht dat de aarde kust,
Vindt hem reeds werkende op den akker.

De middag gunt hem schaars een disch.
Hij wiedt, hij maait en zet op hoopen:
Eerst als de maan gerezen is,
Dan is het dagwerk afgeloopen.
Dan treedt hij moê de huisdeur in,
Waar hem de kindren hongrend wachten.
En zoekt weêr ras met zijn gezin
In rust versterking van zijn krachten.

De hooiberg groeit met elken dag,
De paarden zweeten onder 't jagen;
Één regenbui, één hagelslag
Vernielt den arbeid veler dagen.
Een enkel uur geldt meer dan goud,
Geen oogenblik mag nuttloos vlugten;
Die in den Zomer rustdag houdt
Zal in den Winter treurig zuchten.

Wij noemen 't landlijk leven schoon,
Wanneer we ons door genot verpoozen;
Maar zorg kiest óók zich 't land ter woon,
Er groeijen doornen naast de rozen;
De Zon, die zoo veel koestring schenkt,
Geeft velen bruin gerooste kaken,
De regen, die zoo lavend drenkt,
Kan, stortend, d'arbeid nuttloos maken.

De veldmuis scheert de velden naakt,
De kever plondert vrucht en blaâren;
De hagel, die de halmen kraakt,
Maakt stoplig stroo van zwellende aren;
De regen weekt, de droogte scheurt,
De storm verwoest wat was geborgen.
De landman, die zijn oogst betreurt,
Gaat bukkende onder zomerzorgen.

Van daar dat hij zijn tijd besteedt
En woekert met zijn vlijt en kunde,
Om door zijn zorg en door zijn zweet
Te houden wat hem God vergunde.
Gelukkig, die, bij lief en leed,
Kan zeggen, bij onzeekre zaken:
"'t Is goed wat *Onze Vader* deed,
"Zijn wijsheid weet het wèl te maken!"

AAN STRAND.

Die den zomer wil genieten
  Blijv' niet enkel in het oord,
Waar een beekje zacht mag vlieten
  Langs een rijk bebloemden boord;
Neen! ook op de grijze kruinen
Van de vaderlandsche duinen,
  Neen, ook aan 't beschulpte strand,
Waar de zoute vlokken spatten,
Dáár ook toont Natuur haar schatten:
  Dáár schrijft zij haar naam in 't zand.

Aan dat uiterste onzer kusten
  Zien wij, met bewondrend oog,
't Luchtruim op de baren rusten,
  Als een onafmeetbre boog.
Pinkjes, waar de natte schakels
Golvend hangen aan de takels,

  Wachtend op een goed getij;
Mannen met gebronsde kaken,
Die zich moedig vaardig maken
  Tot de kleine visscherij.

Huppelt nu met stoute sprongen
  Van 't duin tot in het zout!
't Is geen vaderlandsche jongen
  Die van dat vermaak niet houdt!
Tart nu de aangerolde baren,
Spat het nat u in de hairen,
  't Zoute water maakt u frisch:
Moet er een met natte kleêren
Naar de gulle duinen keeren,
  Denk maar dat het Zomer is!

Hoeden af voor 't heerlijk wonder!
  Zie in 't westen daar dien gloed,
God hoe schoon! de zon gaat onder
  En brengt ons haar laatsten groet;
Naar zij meer de kimmen nadert
Wordt de zee met vuur doorader'd:
  Wij gevoelen diep ontzag!
Dankbaar, bij het huiswaarts keeren,
Loven wij den naam des HEEREN
  Voor zoo schoon een Zomerdag!

OP 'T LAND.

Wie droomt nog van Luilekkerland
  En van gebraden duiven,
Waar menig een naar watertandt,
  Om ook eens meê te kluiven?
Gebraden varkens zijn hier niet,
Maar als men eens in 't ronde ziet,
Dan wandelt daar een bron van room:
Is dat geen boter tot den boom?

Daar staat een stam, reeds jaren oud,
  Wiens zwaar behangen takken,
Belaân met applen, geel als goud,
  Ons in den mond schier zakken.
Men roept uit iedren waterhoek:
"Wie heeft nu smaak in vetten Snoek?
En 't Baarsje roept: "wie vangt er mij,
"Ik ben zoo vet en zoet als hij!"

Maar ginds, daar over deze sloot,
  Gedekt met breede blaâren,
Daar groeit het lieve daaglijksch brood
  In dik gezwollen airen:
Het fijnst gebak, beschuit voor brij,
En de allerzoetste lekkernij!
En wat men koopt met handen geld,
Groeit hier bij mudden op het veld.

En wordt dat groen op 't andre land
  Behoorlijk ingewonnen,
Dan wordt er, door een vrouwenhand,
  Het garen van gesponnen.
Het koorkleed van den kerkprelaat
En 't lijnwaad van een man van staat
Ligt daar verborgen in het vlas:
Zeg of er ooit iets schooners was!

Die Schapen met hun zware vacht,
  Waaronder zij bezwijken,
Zij dragen iedre kleederdragt
  Voor armen en voor rijken.
Het allerfijnste statiekleed,
Dat ooit een koning maken deed,
De duffel, die de nachtwacht dekt,
Is stof, die men van Schapen trekt.

Wie nu nog verder haken mogt
  Naar 't rijk der gouden droomen,
Wij wenschen dat hij, na zijn togt,
  Er veilig aan zal komen!
Maar vindt hij zich teleurgesteld
Hij koom' hier 's Zomers op het veld,
Hier vindt altoos een nijvre hand
Geen Lui- maar wel een Lekkerland.

LIEDJE.

O, dat het altoos Zomer waar,
  En nooit geen Winter meer!
De nachten zijn dan lang en naar,
  De koude doet zoo zeer.
Dan zijn de boomen dood en naakt
  Nu zijn ze schoon en groen;
Die gaarne nu een wandling maakt,
  Die zal het dan niet doen.

De lieve vooglen zingen niet,
  't Is immers veel te guur!
Men hoort alleen het Krekel-lied:
  Een Krekel huist bij 't vuur.
Men ziet geen fruit, men proeft geen oost,
  Al eischt men het voor goud,
En wat de keukenmeid ons stooft,
  't Is altoos zuur of zout.

Maar 's Zomers! o, dan heeft men veel,
Dan heeft men schel en pit:
Nu is de boter zoet en geel
En 's Winters is ze wit;
Nu is de grond een tafelbord,
Waar alles goeds op praalt,
En wat nu weggesmeten wordt,
Wordt 's Winters duur betaald.

Men spreekt van meenge fraaije zaak,
Maar die ik niet verkies,
Ik hou niet van het ijsvermaak,
Daar ik niet graag bevries.
Ik schrik van een bevrozen plas
Die is voor Beeren goed,
Maar frisch te rollen in het gras,
Dat maakt het leven zoet!

KEERZANG.

De Winter geeft mij smart noch grief
Daar ik zijn luimen tart,
En 'k heb hem somtijds hartlijk lief,
Al knort hij nog zoo hard;
Maar daarom toch wel 't allermeest,
Zoo ik mij niet vergis,
Dat, naar *hij* ruwer is geweest,
De Zomer liever is.

O 't botst verstand begrijpt het ras,
Wat ook begeerlijk schijn,
Dat als het nimmer Winter was
't Geen Zomer ook zou zijn.
Al baad ik mij nu in genot
Al streelt de Zomer mij,
Ik loof en dank den lieven God,
Voor ieder jaargetij.

HET ONWEDER.

Hoe sluimert heel Natuur,
Als in haar stervens-uur:
  't Is of de stilte klaagt:
Het redelooze vee
Deelt in dat lijden meê,
  Daar 't, brullende, uitkomst vraagt.

Geheel de schepping zucht;
Een onbewogen lucht
  Dringt d' adem in de borst:
Het schoonst geboomte treurt,
De grond is opgescheurd,
  Van uitgeharden dorst.

Geen enkle toon verraadt
Dat 't vooglen-koor bestaat,
  Maar 't zoekt een schuilplaats op:

De grasscheut en de roos
Zijn beiden krachteloos,
  Met d' opgebroken knop.

Een suisend dof gerucht
Vaart dwarlend door de lucht,
  En schudt de kroon van 't bosch:
Daar scheurt een bliksemstraal
De lucht, van geel metaal....
  Daar barst het onweêr los!

Daar spreekt Gods majesteit
In al haar heerlijkheid,
  De donder is Zijn stem!
Kniel, mensch! kniel bevend neêr
Daar spreekt der Heeren Heer:
  Kniel en eerbiedig Hem!

Welk een zegen! Stroomen regen
  Drenken 't half verdorde kruid!
't Is of, met onze aard bewogen,
Liefde, uit louter mededoogen,
  Nu de hemelen ontsluit!

Stormwindvlagen, donderslagen,
  Boden van ondenkbaar nut,

Wier geweld soms rampen baarde,
Melden dat de stervende aarde
Uit haar doodslaap wordt geschud.

Schoon nog stralen dreigend dalen,
Zij verdooven in het nat;
Ieder plantje en ieder spruitje,
Ieder grasje en ieder kruidje
Rijst bij elke droppelspat.

Rundren hupplen, door de drupplen
Weer verjongd en weder frisch,
Duizend vooglen kwinkeleren,
Netten zich de drooge veêren,
Of 't een hooge feestdag is.

Welk een zegen schenkt die regen!
Leven schept hij uit den dood;
't Zuivren door de bliksemstralen
Doet ons ruim weêr adem halen....
God! wat is uw goedheid groot!

OOGST-LIED.

God dank, God dank! het uur is daar,
Waarnaar wij hopend zagen!
Ja, 't is een danklied dat ons past,
De laatste schoof is opgetast:
De vlag staat op den wagen.

Wat zijn de halmen zwaar en vol,
Zij lagchen ons reeds tegen.
De zeis was bot bij elken slag,
Zij groeiden ook met iedren dag
Door zonnenschijn en regen.

Wel heeft het zorg en zweet gekost:
Wij zien ons rijk beloonen,
Want die niet werken op den duur,
Die huilen bij een leêge schuur,
Of oogsten dorre boomen.

Maar of men zaait of dat men plant,
En natmaakt naar behooren,
't Is God, de Gever van al 't goed,

Die ons den wasdom geven moet
Of alles is verloren.

Ons voegt dan dubble lof en dank,
Nu 't feestuur is geslagen;
Wij brengen juichende onzen tol:
De zolder buigt, de schuur is vol —
De vlag staat op den wagen!

Maar 't is geen *lied* der dankbaarheid,
Waarmeê we een pligt vervullen!
Wij moeten, komt de Winter aan,
Niet met gevouwen handen staan,
Als andren schreijen zullen.

Maar de aarde is niet voor ons alleen,
Met al wat zij kan telen,
Maar dáárom gaf ons God zoo veel,
Omdat wij ook een kostlijk deel
Met de armen zouden deelen.

Want de armen zijn met ons verheugd
Om 't geen hunne oogen zagen,
Zij juichen ook met ons gelijk:
"God dank, God dank! want de oogst is rijk:
De vlag staat op den wagen."

DE HERFST.

WIJNMAAND.

't Moog' nu aan Moezel en aan Rhijn,
Aan Rhone en Loire een hoogtijd zijn,
  Waar trossen rijpend zwellen,
Waar 't ooft der weelde lokkend wast
En men tot over de enkels plast
  In 't bloed der Muscadellen:

Al zien we hier geen heuveltop,
Met kantig wijngaardloof er op,
  En krinkelende ranken,
Wij juichen toch om d' overvloed:
Want wijn is voor gezonden goed,
  En dubbel goed voor kranken.

De wijze Koning heeft gezegd,
En zeker heeft de man het regt,

"De wijn verheugt het harte."
Zoo lenigt hij bij droefenis,
Als Matigheid de schenkster is,
De grieven van de smarte.

Zoo geeft hij leven aan den geest,
Wanneer op 't huiselijke feest
De jubeltoonen klinken:
Wanneer, bij ouderdom en jeugd,
De tranen van een dankbre vreugd
In vriendlijke oogen blinken.

Wij noemen, wie er ook meê spott',
Den wijn een kostbre gift van God,
Bij zoo veel andre gaven:
Want levensvreugd, die nooit berouwt,
En 't ware doel voor oogen houdt,
Is 't eigendom der braven.

Wij willen u dan dankbaar zijn,
O toebereidster van den wijn!
Al moeten we in uw trekken,
Gedekt door schaars omloverd hair,
De rimpels van 't verouderd jaar
Met diepe smart ontdekken.

Hij zwijge! die, door overdaad,
Uw goede gaven hoon en smaad
En laster aan durft wrijven!
Zijn straf zij, om, zijn leven lang,
Steeds zonder vrolijk feestgezang
En — zonder wijn te blijven.

Maar kom gij weêr, en toon den blos
Van uw bedaauwden druiventros,
En breng aan ons de rente
Van Zon en Maan en noeste vlijt:
En wij, wij zeggen, dat gij zijt
Een zuster van de Lente!

HET JAGEN.

O wee, o wee! wat de oorlog woedt,
De ramp is niet te keeren!
Er vliet een stroom van hazenbloed,
En 't regent ganzenvêeren.
De lange Hond loopt als de wind,
En wee het Haasje dat hij vindt!
't Moog' vlieden langs de velden,
Al springt het nog zoo schuim en krom,
De langoor kijkt te dikwijls om,
Hij moet het toch misgelden.

De jager staart zoo stijf en strak,
Als zocht hij diamanten:
Zijn trouwe en snuffelende brak
Loopt rond aan alle kanten:
Daar heeft hij eenig wild in 't oog,
Hij blaft en ligt het been omhoog

Om 't offer aan te wijzen;
Het wild, dat met zijn blaffen spot,
Vliegt suizend op: daar knalt een schot:
Er vallen vier Patrijzen.

Zoo gaat het over klont en klei,
En over sloot en heggen,
Men is vroegtijdig in de wei,
Om laat zich neêr te leggen;
En als het weêr niet gunstig was,
Dan keert men met een platte tas,
De jagt geeft stof tot klagen:
De pols was zwak, het kruid was slecht,
De heer knort vloekend op zijn knecht,
De honden krijgen slagen.

'k Vereer het eedle jagtvermaak
Met al zijn bij-bedrijven,
Maar houû het voor een wijzer zaak,
Om rustig t'huis te blijven:
Dan lees ik, overluid of zacht,
Van Tijgerjagt en Snippenjagt,
En wat men moet verdragen,
Wanneer men veel van jagen houdt:
Maar eet ik de eene of andre bout,
Dan *denk* ik aan het jagen.

Men zegt wel, maar 'k geloof het niet.
Want waar zou dat gebeuren?
Dat men ook dikwerf vrouwen ziet,
Die jagen uit den treuren.
Maar spelen zij zoo'n wreede grap,
Ik wensch die vrouwen beterschap!
'k Zou haast heur aard beschreijen:
Verveelt haar de overvloed van tijd,
Wel! dat zij dan met alle vlijt
Voor de armen kousen breijen!

DE STORM.

Hoe vreeslijk woedt de storm daar buiten!
Zijn aaklig rommelen en fluiten
Doet onze ziel weemoedig aan:
De beê, die 't harte *moet* ontglippen,
Vloeit bevend van de bleeke lippen:
"O Heere! help ons, wij vergaan!"

De veelverjaarde stammen kraken,
De steunsels van de hooge daken
Ontzinken aan hun ouden last,
De dak-lei, als een ligte veder
In 't rond gevoerd, valt dwarlend neder,
Geen dom staat op zijn grondvest vast.

't Moet nu aan 't strand verschriklijk wezen,
De zee, ter berghoogte opgerezen,

Dringt dondrend aan op duin en strand;
De sluizen dreigen te bezwijken,
De golven beuken op de dijken....
O God! bescherm ons vaderland!

Waar is de koesterende weelde,
Waar ons de Zomer eens meê streelde,
Waar is de rust, die hij ons bood?
Waar vreugde en welvaart bloemen strooiden
En land en zee op 't heerlijkst tooiden,
Daar heerschen nu verderf en dood.

En toch! die storm, in al zijn woede,
Is voor onze aard geen geeselroede,
Waarin men 's hemels wrake ducht:
Zijn adem, die ons nu doet beven,
Geeft aan den dampkring 't nieuwe leven
En reinheid aan de onzuivre lucht.

Het diepst ontzag moog' ons bezielen,
Wanneer wij biddend neder knielen,
Bij dubble kracht van storm en vloed,
Maar in het dondren en in 't bruischen,
Of in het zachte en kalme suisen,
Spreekt de eeuwge waarheid: *God is goed.*

Die aan die waarheid vast gelooven,
Slaan 't oog vertrouwend steeds naar boven,
Waar al hun hoop als kaf verstoof;
Zoo wordt, wat wanklen moog' of wijken
En voor zijn overmagt bezwijken,
De storm een grondslag van 't geloof.

GELE BLADEREN.

Weêr verandring van tooneel!
Waar wij wandlen, waar wij staren,
Zagen we eertijds groene blâren,
Nu zijn alle bladren geel.
't Afgewaaid en ritslend lover
Wentelt weg en velden over,
Als verjaagd en zwervend kroost:
Enkle sparren, enkle dennen,
Doen nog 't zomerschoon herkennen,
Schenken nog den laatsten troost.

Bosch en boomgaard, rijk in pracht,
Hebben al hun tooi verloren,
En het ruischen, dat wij hooren,
Schijnt een stille en droeve klagt.
Ach, geen enkel bloempje wast er!
Hier en daar een dorrende aster,

Wiegelt kwijnend op haar steel,
Alles steekt de ontbladerde armen
Naar den hemel om erbarmen....
Alles dor of alles geel!

Doodsch en stil is 't wat men ziet:
Ook 't geduld der nijvre spinnen
Kan den schralen kost niet winnen,
Want de vliegjes gonzen niet.
Daarom moeten ze in hun hoeken
Winter-schuilplaats op gaan zoeken,
Met een schraal bescheiden deel:
Mug en vliegjes zweven garen
In de schaauw der groene blâren:
En nu zijn de bladren geel!

Maar wat klagen wij hier veel
Over 't geen ons heeft begeven?
Wij, die bij verandring leven,
Zien verandring van tooneel!
Wat niet naakt is kan niet groeijen,
Wat niet dor is kan niet bloeijen,
Als de Lente ons tegenlacht,
O! dan zien wij nieuwe loten
Weêr op de eigen plaats ontsproten
Van het afgestormd geslacht!

Waar wij staren, waar wij gaan,
Ritselende gele blâren,
O gij wijst op grijze hairen
Die ons eens te wachten staan.
Na een lang en vruchtloos hopen,
Blijft ons nog het uitzigt open,
Dat de Lente ons weêr verbeidt;
O! dan spruit, voor alle braven,
Uit den Winter van de graven,
Leven en onsterflijkheid!

SLAGTTIJD.

Welk een drukte hier en daar!
't Schijnt het hommlen van de torren,
Schreeuwen, blaten, loeijen, knorren;
Of 't in Noach's arke waar;
Hier een kooper, daar een vrager,
De eene vlug en de andre traag,
Twisten over hoog of laag,
Kibb'len over vet of mager,
Ieder mikkende op *zijn* doel —
Dat is slagttijds marktgewoel.

Dan, na welberaden koop
Van een groot of klein gevaarte,
Weddingschappen op de zwaarte,
Om een flesch of om een stoop,
Moeder moet de ketels schuren,
Aan haar zindlijkheid getrouw,

In de diepe en breede schouw
Branden bijna martelvuren;
Ieder kijkt en ieder wacht,
Ha, hoezee, daar komt de slagt!

"Buurman heb je 't ooit gezien?
"O wat valt hij meê van binnen:
"Reuzels kijk! zoo blank als linnen:
"Van de honderd zóó geen tien!"
Buurman spitst zijn bol verstand,
Houdt niet veel van weddingschappen,
Maar hij rekent op de krappen,
Daar hij reeds naar watertandt.
Zulk een huiselijk tooneel
Ziet men in den slagttijd veel.

Kuip en ketel zijn gereed,
't Zwijn in zijden en in bouten;
Nu aan 't kooken en aan 't zouten;
Vader knort en moeder zweet;
Waarlijk 't is geen wonder ook!
Bij 't gewoel van zoo veel zaken:
Beuling stoppen, hoofdkaas maken,
En de worst moet in den rook!
Jantje maakt het meest geraas,
Hij schudt erwten in de blaas.

Eindlijk is de boel aan kant,
Alles keert tot de orde weder,
Vader zet zich dankbaar neder,
"En vat moeder bij de hand,
"Vrouw lief!" zegt hij, en zijne oogen
Tuigen van zijn vroom gemoed,
"Vrouwlief, wat is God toch goed,
"Dat wij zoo veel hebben mogen!
"Wij een varken, buurman geen:
"Vrouw! Je weet wel wat ik meen!"

Die zoo slagt en die zoo denkt,
Tot het weldoen altoos vaardig,
Is, zoo veel dit zijn kan, waardig
Dat hem God die gaven schenkt:
Snelt hij blij den Winter tegen,
Die zoo velen schrikken deed,
Bij het leenigen van 't leed
Smaakt hij waarlijk Zomerzegen,
Vrienden! dat voor u en mij
't Dikwijls zulk een slagttijd zij!

HET VINKENNET.

Wel, lieve bonte beestjes,
  Wat zongt gij altoos schoon,
Gij waart de tooi der bosschen
  En dit, dit is uw loon!
Gij zweeft in 't rond om voedsel,
  In argelooze vlugt,
Terwijl gij geen gevaren,
  Geen naadrend onheil ducht.

Daar noodt u 't lokkend fluitje,
  Waarop gij gretig let,
Gij haakt naar 't smaaklijk beetje
  En merkt geen doodlijk net:
Gij zet u vrolijk neder
  Om 't aas dat men u bood,
En gij, mijn bonte zanger,
  Bekoopt het met den dood!

Dan wordt de kleine gorgel,
  Die ons zoo heeft verrukt,
Als met verstaalde vingren,
  Wreedaardig digt gedrukt.
En zoo men in dat dooden
  Nog geen behagen vindt,
Dan zet men u gevangen,
  En brandt u de oogen blind.

Dan moet gij rollend fluiten,
  En orglen voor den kost,
Tot dat de dood, meêdoogend,
  U van dat leed verlost.
Och! lieve bonte beestjes,
  Wat zongt gij altoos schoon!
Gij waart de tooi der bosschen,
  En dit, dit is uw loon.

Ach! mogt uw voorbeeld leeren
  Aan de argelooze jeugd,
Dat onbedacht begeeren
  Het graf is van de vreugd!
Dat, waar het zingenoegen
  Verlokkend streelt en vleit,
Een onschuld gaat verloren,
  Die later wordt beschreid.

O! Door het zoete fluitje
Van arglist en bedrog,
Liet menigeen zich lokken,
En dat beweent hij nog.
De roervink kon hem trekken,
Hij riep zoo zacht en mooi:
Door 't looze net gevangen,
Zit hij nu in de kooi.

Wilt ge u vermaken, jongling!
Vermaken na beraad,
Dan gaat gij nooit uit vinken,
Dat spel heult met verraad.
Leer nimmer in uw leven,
Door pijnelijk gemis,
Dat achter schoone hagen
Een net verborgen is!

DE WINTER.

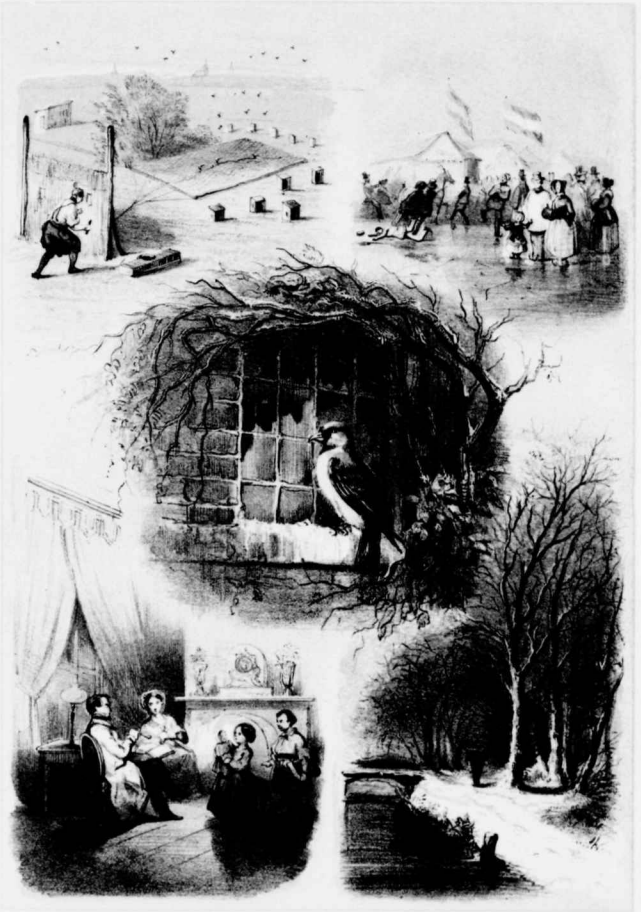

KERMIS OP DE MAAS.

't Is Winter nu in volle fleur,
De vreugde is niet te stuiten:
Al staat ook de armoê voor de deur,
De weelde treedt er buiten.
Men meldt, als zaak van hoog gewigt,
"De Maas zit vast, de Maas ligt digt,
En, om de zaak te staven:
"Wanneer het weêr niet zachter wordt,
"Dan rijdt men van *Schiedam* naar *Dordt*,
"Misschien naar *Brouwershaven*."

Tot wering van der oudren schrik
Weet iemand uit te venten:
"Het ijs is vijftien duimen dik,
"Er staan wel honderd tenten.
"En wat ik zeg is waar en echt,
"Want morgen wordt de brug gelegd,
"'t Is alles juist berekend:
"Geen nood dat slechts één schots bezwijkt
"Het ijs is door den raad geijkt,
"De wakken afgeteekend!"

De brug — Ze ligt, de zaak gaat door,
De bangste is nu te vreden;
Men heeft een afgebakend spoor
Voor groote en kleine sleden;
De wit en groen geverwde bak
Ontvangt een gift voor dit gemak,
Om de armen te verkwikken:
Verstandig hij, die iedere zaak,
Gewijd aan weelde of aan vermaak,
Ten nuttig doel kan schikken.

Zie wat gewoel aan alle kant,
Men kan er naauw op letten:
De stad is op de Maas verplant,
Of schijnt zich uit te zetten:
Wanneer de dom van Sint Lourens
Geen baken was van de echte grens,
Wat zou de vreemdling draven:
Hij liep den grootsten sneeuwhoop plat,
Hij zocht de beurs in 't *Zwanengat*,
't Stadhuis in de oude haven.

Ha, ha! hoort eens dat luid gejuich,
Dat zal wat schoons verkonden,
Daar hebt ge 't fraaiste narrentuig,
Dat immer wordt gevonden!

Een hooggetopte vederbos
Praalt op den kop van 't moedig ros,
Gedekt met tijgervellen....
Zoo heeft men nog een narrensoort,
Dat niet op 't ijs te huis behoort,
Men kent het aan de bellen.

Zijt gij met dit nog niet te vreê,
Kijk verder dan naar buiten,
Daar ziet gij op een groote sleê
De fraaist getuigde schuiten:
Ze schuiven snuivend door de lucht,
En snellen met een meeuwenvlugt,
En tarten zelfs het stoomen:
Zij zwaaijen met een juist geweld,
Maar die op zweeten is gesteld,
Moet in de schuit niet komen.

Verlangt gij naar genot en rust,
Treed dan een weinig ginter,
Daar vindt gij 't ruime ZOMERLUST,
Dat spot met ijs en winter:
Verbeeld u bij den kachel-gloed,
Dat onder uw verwarmden voet,
De snoeken 't aas verdienen,
Dat daar, terwijl ge uw slemp gebruikt,

Het zalmpje naar een luchtgat ruikt:
  Ik zet het u in tienen!

Of wilt ge u een gedachtenis
  Van 't ijsgenoegen koopen,
Daar staat, als of 't een jaarmarkt is,
  Een rei van kramen open:
Of ga daar in die pofferkraam —
Of laat het jaartal en uw naam,
  In uw *cachet* graveren:
Of zijt gij van de pret voldaan?
Dan kunt gij langs de rijdersbaan
  Weer zachtjes t' huiswaarts keeren.

Wie klaagt nog dat het Winter is,
  Bij zoo veel lust in 't leven?
Schoon velen, bij een wreed gemis,
  Van bittre koude beven:
Maar die genot van 't leven smaakt,
En andren ook gelukkig maakt,
  Zoo veel zijn kracht het duldde,
Die zich steeds kwijt van iedre taak,
Gevoelt, zelfs na het ijsvermaak,
  Dat hij zijn pligt vervulde.

HET MUSCHJE.

O zie! die musch daar buiten
  Verkeert in grooten nood,
Zij pikt schier aan de ruiten,
  En bedelt om wat brood.
De sneeuw heeft haar bedrogen
  En kwam de vorst te baat:
Zij heeft zich moê gevlogen
  En vond geen korrel zaad.
Och! geef haar toch wat kruimen,
  Zij doet zich klaar verstaan:
Hoe sober zijn haar pluimen,
  De sneeuw bevroos er aan!
Wel, arme kleine roover,
  Vindt gij nu aas noch buit?
Wat zijt gij bijster pover,
  Wat ziet ge er mager uit!

Waarom zoekt gij geen reede,
  Een land van overvloed?
Ga met de zwaluw mede,
  Die heeft het 's Winters goed.
Daar heeft zij rijk vergaderd,
  En blijft gezond en vlug,
En als de lente nadert,
  Dan komt zij weêr terug.
Maar Muschje, kondt gij spreken,
  Gij zeidet: 'k blijf getrouw,
"'k Wil wonen in deez' streken,
  "Al stierf ik van de koû,
"Al hebben andren 't ruimer,
  "Al valt mij 't leven zwaar,
"Ik ben geen tafelschuimer,
  "Maar wel een bedelaar!"
Wel kom dan, mijn brutaaltje!
  Pik rustig op het glas,
En haal uw kruimig maaltje,
  Op welk een uur 't ook was.
Maar wilt gij dankbaar wezen,
  Laat mij van 't snoepen vrij,
Laat *mij* mijn druiven lezen,
  En leest ze niet vóór mij.

WINTER AVOND.

Als wij 's avonds neêrgezeten,
  Rondom 't vriendlijk vlammend vuur,
  In het stil en rustig uur
d' Arbeid van den dag vergeten:
  Als genot de wangen kleurt,
En het pijpje wordt ontstoken,
En de koffij staat te koken,
  Die verlokkend walmt en geurt.

Als daar buiten stormen razen,
  Alles teistrend door hun kracht,
  Of als sneeuw- en hageljagt
Klettert op bevrozen glazen;
  O dan kent men geen gemis,
't Koutend lagchen, 't schersend spreken,
Is een onbetwistbaar teeken
  Dat men regt gelukkig is.

Dan aan 't praten en aan 't vragen
Met den lust tot onderzoek:
Vader leest uit eenig boek
Wat geschiedde in vroeger dagen;
Wat ons voorgeslacht niet leed,
Om de vrijheid te bewaren,
En hoe 't God, na tachtig jaren,
Ook dien schat behouden deed.

Vader CATS, in al zijn grijsheid,
Blijft zoo sterk voor Nederland,
Als de perkamenten band,
Schatbewaarder van zijn wijsheid;
Naar zijn "ik en weet niet hoe,"
Naar zijn "des al niet te minnen,"
Die toch alle harten winnen,
Luistren wij eerbiedig toe.

Somtijds worden andre schatten
Voor onze oogen uitgespreid,
Die de stof tot dankbaarheid
En bewondering omvatten:
Als wij de onverbreekbre wet,
Waar natuur meê blijft regeren,
Met verbazing kunnen leeren
Uit het boek van MARTINET.

Kan ons 't luistren niet meer strelen,
Vader zwijgt en dwingt ons niet:
TOLLENS, BRANDS en SPANDAWS lied
Zingen wij uit volle kelen:
Vader, die zijn boeken sloot,
Gaf het sein om op te dragen,
En de hongerige magen,
Krijgen 't smaaklijk avondbrood.

Dan, met eerbied opgerezen,
Danken wij den goeden God
Voor zoo veel en rein genot,
En Zijn Woord wordt voorgelezen:
't Knappend vuur is uitgebluscht,
Deur en vensters zijn gesloten,
En de dankbre huisgenooten
Leggen biddend zich ter rust.

Waar zoo de avond wordt gesleten,
Waar steeds zóó tevredenheid
Vonken van genoegen spreidt,
Kan men alle koû vergeten:
God! verhoor den warmen wensch
Uit den boezem opgerezen,
Doe ons zóó gelukkig wezen,
Schenk dit heil aan iedren mensch!

DE SNEEUW.

De goede God, die niets vergeet
Van 't geen Hij heeft geschapen,
Geeft ook aan de aarde een dekkend kleed,
Op dat zij goed zou slapen;
Zij rust van alle werkzaamheid,
Om nieuwe kracht te kweeken.
De sneeuw is over haar gespreid,
Gelijk een wolle deken.

Neen 't is geen doodkleed dat haar dekt,
Zoo als het velen noemen,
Want wordt zij uit den slaap gewekt,
Dan draagt ze een krans van bloemen;
Dan is zij als 't ontwakend kind,
Dat, na de rust 't verkwikte,
Een moeder tot bescherming vindt
Die 't nieuwe vreugd beschikte.

O, zie eens aan, hoe rijk, hoe mooi,
Die witte boomen prijken;
't Is of zij hun verkregen tooi
De zon eens laten kijken.
Dat huisgewaad kan sierlijk staan,
Zoo als wij nu aanschouwen;
Zij hebben 's Zomers 't balkleek aan,
Om daaglijks feest te houên.

De Winter tooit op zijn manier,
Dat kan men klaar bespeuren,
Al houdt hij niet van weidschen zwier
En velerhande kleuren.
Hij heeft in rijkdom veel vermaak,
En weet het oog te strelen;
En tooit zijn kroost naar eigen smaak
Met paarlen en juweelen.

De sneeuw maakt ook dien rijkdom uit,
Zoo schittrend en begeerlijk,
En die het ziet roept overluid:
"Wat is de schepping heerlijk!
"Zij spreidt een overvloed ten toon,
"Zoo groot als uitgelezen,
"Het Zomerschoon en 't Winterschoon
"Zijn beiden onvolprezen."

O blanke sneeuw, die veel vergoedt
Van 't geen wij nu ontberen,
O leer ons met een blank gemoed
Uw wijzen Schepper eeren.
Verwarm ons hart, dan zullen wij
Gods liefde en grootheid roemen:
Of 't Zomer is of Winter zij,
De dankbaarheid kweekt bloemen.

BESLUIT.

Wie jammert en weeklaagt op morrenden toon,
Die zie naar de schepping, de schepping is schoon,
De Lente komt spoedig den Winter verpoozen:
Naast doornen en distlen ontluiken ook rozen;
De Zon, die de bron is van leven en nut,
Bestraalt de paleizen en schijnt op de hut.

Al loeijen de stormen, de rust keert eens weêr,
Al buigen de boomen hun kruinen der neêr,
Zij rijzen verjongd, als de rukwinden zwijgen:
Dan hupplen de vogels op bladrijke twijgen,
Bezingen het schoon van den jeugdigen dos,
En leven en vreugd zijn bewoonsters van 't bosch.

De Zomer is rijk, maar het strelende Zuijen,
Bereidt in zijn schoot soms de dreigendste buijen,

De hoop van den landman, dien d' ijver betaamt,
Wordt vaak door een uur van verwoesting beschaamd:
Dan voegt slechts vertrouwen op 't Godlijk vermogen,
Die tranen doet schreijen, weet tranen te droogen.

Zoo zijn de saizoenen van 't vlugtige leven,
't Is zuur en 't is zoet wat zij hebben te geven,
De jeugd, hoe bevallig, zij duurt maar zoo kort,
De bloem van de Lente is zoo spoedig verdord!
En komt dan de Zomer der manbare jaren,
Dan weet hij aan 't zoete ook de zorgen te paren.

Gelukkig is hij, die dan zóó heeft gezaaid,
Dat hij, wat zijn deel zij, toch juichende maait.
De dag van den oogst zal een vreugdefeest wezen,
En nadert de Winter, hij heeft niet te vreezen,
De hoop is zijn leidsvrouw 't geloof is zijn deel,
Al worden de blaadren des levens ook geel.

Leeft, jeugdige vrienden! leeft altoos verheugd,
Waarachtige blijdschap is 't deel van de deugd,
De koude der grijsheid doet nooit haar bevriezen,
Zij zal voor haar Winter geen Lente verkiezen,
Haar tooisel is reinheid, haar vrucht is genot,
Haar einde is de vrede: die vreugd geve God!